

3₁=VI 2, 221), *негледайки* (51, 1₂=VI 2, 227), *неще* (51, 1₃=VI 2, 229), *неприявало* (51, 3₁=VI 2, 233), *непревозмога* (51, 3₂=VI 2, 233)¹.

Дори такава незначителна правописна подробност — че съчетанието *бай Ганю* (името на героя, не заглавието на книгата!) Славейков пише *Бай Ганю* (с главна буква в първата дума) — има своето значение на доказателство. Така е навред в рецензията (3, 14, 19, 28, 32, 33, 43, 47), така е и в биографията на Алско, написана от Пенчо Славейков.²

Техническа подробност, характерна за Славейков, е, че той никога не поставя в кавички заглавия на произведения. Навред, без изключение, той дава заглавията с разредка. Отклонение от този принцип виждаме само в статиите му, печатани в „Знаме“, и това е лесно обяснимо: обикновено в нашите вестници — и в миналото, и днес — разредката се избягва. Затова в „Знаме“ разредката се замества с курсив и заглавията на произведения се дават пак без кавички, например: *Алпийско писмо* (вм. „Алпийско писмо“), *Ашик* (вм. „Ашик“), и т. н. (55, 2). Така са означени заглавията и в рецензията за „Бай Ганьо“: *Чардафон Великий* (29), *Бай Ганю прави избори* (5), *До Чикаго и назад* (51—52). Иначе в „Знаме“ заглавията се дават обикновено без промяна в шрифта и се ограждат с кавички. Славейков дава така само названия на периодични издания, срв. „Бълг[арски] прегл[ед]“.

Някому могат да се сторят страни трите съкращения на думи в рецензията за „Бай Ганьо“: *Б. Г.* (= *Бай Ганьо*) (5—6), *книж.* (= *книжарницата*) (2), *оби.* (= *обществения*) (55). Но още по-страни съкращения намираме в другите Славейкови статии от „Знаме“: *Бъл. прег.* 51, 1₃, *Бълг. прег.* (ibid.) (= *Български преглед*).

Нека отбележим още един технически принцип у Славейков: много често той дава като заглавие на рецензиите си библиографското описание на разглежданата книга. Например:

Въздишките на бай Ганюва син. От Никола Балабанов. Русе 1898.³

Или:

Кървава кошуля. Поема от Р. Жинзифов. С портрета и кратка биография на автора. Издание на в. „Автономия“. София 1899 г.⁴

Или:

Цариградски сонети. К. Величков. София 1899.⁵

Така е постъпено и в рецензията за „Бай Ганьо“:

А. Константинов. *Бай Ганю. Невероятни разкази за един съвременен българин. София 1895. Издава книж. на Пенчо Спасов.*⁶

При това в посочените описания не могат да убягнат на внимателния поглед еднаквост, които показват, че Славейков е прилагал строг принцип на библиографско описание. Той не обръща внимание на всички данни за рецензираната книга. За него най-съществени данни, които трябва да влязат в библиографското описание, са името на автора, заглавието на съчинението (заедно с допълнителните сведения към заглавието), издателят, мястото и годината. Славейков последователно изключва от описанията си данни, отнасящи се до броя на страниците, до формата и до цената на книгата. Тази техническа особеност заслужава да се подчертае, защото огромно брой рецензии в „Мисъл“, начело на които стоят библиографски описания, редовно включват и изключватите от Славейков данни.

Но нека приключим доводите си. Струва ни се, сега не остава място за никакво съмнение в авторството на Пенчо Славейков върху въпросната рецензия.

2.

В рецензията за „Бай Ганьо“ личат някои мирогледни черти, характерни за Пенчо Славейков през онзи период на литературната му дейност. Това е период, през който Сла-

¹ У Боян Пенев отрицанието е винаги отделено.

² А. Константинов, *Съчинения*, Книга първа, Фейлетони, очерки и разкази. (София) 1901, стр. XLIV и сл.

³ *Мисъл*, г. IX (първа половина) (1899), кн. 2, стр. 236.

⁴ *Мисъл*, г. IX (втора половина) (1899), кн. 7, стр. 113.

⁵ *Мисъл*, г. IX (първа половина) (1899), кн. 4, стр. 463.

⁶ Курсивът в рецензията, поместена във вестник, замества разредката в другите рецензии, поместени в списание; срв. по-горе.